

Arrest

nr. 266 906 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 november 2020 en heeft er een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 4 maart 2021.

1.3. Op 18 maart 2021 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Deze beslissing werd op 22 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u etnisch Albanees. U bent afkomstig uit Bajram Curri en woonde de laatste vijf jaar in een eigen appartement in Tirana. Uw ouders verblijven in Bajram Curri, u heeft een zus in de Verenigde Staten en een zus in Tirana, uw broers B.(...) (O.V. xxx) en Be.(...) (O.V. xxx) verblijven in België. B.(...) woont hier al sinds 1999, Be.(...) vertrok in januari 2018 naar België. Hij was in Albanië politiek actief voor de Democratische Partij en kende hierdoor problemen. Hij werd met de dood bedreigd in december 2017 en werd in België op 21 januari 2019 door de Conseil du Contentieux des Etrangers erkend als vluchteling. Eind januari 2018 hadden zijn belagers blijkbaar informatie gekregen over zijn vertrek. Er kwamen enkele personen naar uw appartement (dat u voor zijn vertrek met uw broer deelde) die zich voordeden als werknemers van de elektriciteitsmaatschappij. Ze stelden u tal van vragen over uw broer. U vertelde uw broer over wat er gebeurd was en hij bevestigde dat het om zijn belagers ging. U vroeg de namen van deze personen zodat u klacht tegen hen kon indienen bij de politie, maar uw broer zei u dat het gevaarlijke personen waren en dat u dit beter niet kon doen. Hij zei dat het delinquenten waren met nauwe banden met hoge functionarissen van de Socialistische Partij, een van hen heette A.(...). Volgens de informatie van uw broer werken ze voor de minister van Binnenlandse Zaken. In mei 2018 kwamen er opnieuw drie personen naar u toe, ze zeiden u dat u aan uw broer moest zeggen om niet naar Albanië terug te keren, en dat u zelf naar uw dorp moest terugkeren. Op 3 september 2020 was u onderweg naar huis toen u A.(...) en een andere persoon in een koffiebar zag. Ze gebaarden dat u op hen moest wachten en men vroeg u wat u in Tirana deed, aangezien men u had gezegd om naar Tropojë te gaan. Ze dreigden ermee u in de rivier te dumpen als ze u nog eens in Tirana zagen. Op 12 oktober 2020 kwam u om elf uur 's avonds aan uw appartementsgebouw toen u door A.(...) en een andere persoon werd vastgepakt en geslagen. U riep, maar er was niemand in de buurt. Uiteindelijk kwam een buurvrouw tussen, ze zei dat ze de politie zou bellen en uw belagers vertrokken. A.(...) riep dat hij u zou liquideren. U had nog een tijd pijn, en bovendien lijdt u aan chronische leukemie. U besliste het land te verlaten. U vertelde uw broer dat u om gezondheidsredenen naar België wilde komen. Hij regelde een ticket voor u, en pas na aankomst vertelde u hem de ware reden van uw vertrek. U reisde op 9 november 2020 per vliegtuig naar België en diende op 27 november 2020 uw verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven, u denkt dat men u wil kwetsen om uw broer te raken of omdat u zelf actief bent of zou worden voor de Democratische Partij. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aan leukemie lijdt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd nadat u een uur gehoord was een pauze van 25 minuten gehouden op het CGVS. Verder gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud nergens aan dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen na het vertrek van uw broer fundamenteel ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het opmerkelijk dat u, nadat u werd aangevallen en volgens uw verklaringen nog lange tijd enorme buikpijn had en rode plekken (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5, CGVS, p. 8), niet naar de dokter of het ziekenhuis ging, en dit terwijl u lijdt aan chronische leukemie, wat u omschrijft als een heel ernstige aandoening (CGVS, p. 6, p. 8). Gevraagd naar een

verklaring hiervoor, antwoordde u dat u niet wilde dat uw familie op de hoogte kwam van wat er was gebeurd, en minimaliseerde u uw verwondingen (CGVS, p. 8). Toen u er even later nogmaals op werd gewezen dat het vreemd was dat u niet naar de dokter ging, verklaarde u plots dat u wel met uw arts belde om hem op de hoogte te brengen (CGVS, p. 10). Daarenboven komt het erg bevreemdend over dat u, tussen de aanval op 12 oktober 2020 en uw vertrek uit Albanië op 9 november 2020, met uitzondering van een tweetal dagen verder in uw woning verbleef, terwijl dat juist de plaats was waar u al meermaals was aangesproken en was aangevallen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, beweerde u geen andere opties te hebben: naar Tropojë kon u niet gaan omdat u niet wilde dat uw ouders op de hoogte kwamen van uw situatie, en u moest regelmatig in Tirana zijn om medische redenen. Erop gewezen dat u in Tirana bij een vriend of in een hotel had kunnen verblijven, antwoordde u dat u in shock verkeerde. U probeerde zich steeds door vrienden of vriendinnen te laten vergezellen. U dacht bovendien niet dat uw belagers meteen zouden terugkeren, aangezien de burens hen hadden gezien (CGVS, p. 10). Deze verklaringen kunnen niet volstaan. Het gaat immers, volgens uw eigen verklaringen, om delinquenten die banden hebben met de minister van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 6). Het is weinig waarschijnlijk dat deze zich zouden laten afschrikken door uw burens of vrienden. Het geheel van bovenstaande elementen zet de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ernstig op de helling. Hoe dan ook heeft u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op geen enkel moment klacht heeft ingediend tegen uw belagers (CGVS, p. 8). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u geen vertrouwen heeft in de politie en dat u bang bent voor uw belagers omdat ze samen werken met de minister van binnenlandse zaken en u bedreigen (CGVS, p. 8-9), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat uw belagers samenwerken met de minister van binnenlandse zaken volstaat, gelet op de hieronder opgenomen vaststellingen waaruit blijkt dat de strijd wordt aangebonden tegen corruptie waarbij ook hooggeplaatste functionarissen worden vervolgd, evenmin als een verschoning. Uw verklaring dat ook uw zus of uw ouders zouden kunnen worden getroffen raakt bovendien kant noch wal. Zij hebben immers tot op heden geen problemen gekend (CGVS, p. 9), even later tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u dat zij een doelwit zouden vormen (CGVS, p. 11). Dat de Conseil du Contentieux des Etrangers in januari 2019 oordeelde dat uw broer Be.(...) tegen A.(...) en zijn belagers niet kon rekenen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten is in het licht van onderstaande actuele informatie onvoldoende om te besluiten dat u anno 2021 geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's

in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- Arrest nr. 213 276 van 21 januari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 2);
- Het artikel *"Deconstructing State Capture in Albania. An examination of grand corruption cases and tailor-made laws from 2008 to 2020"* van Transparency International (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Het beroep betreft de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Albanië werd bij koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen na het vertrek van zijn broer fundamenteel wordt ondermijnd door de vaststellingen dat (1) hoewel hij na de vermeende aanval nog lange tijd enorme buikpijn en rode plekken zou hebben gehad, hij niet naar een dokter of het ziekenhuis ging en dit terwijl verzoeker lijdt aan chronische leukemie en het bevreemdend is dat verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud dan aangeeft dat hij wel met zijn arts belde om hem op de hoogte te brengen, (2) het bevreemdend is dat verzoeker tussen de aanval op 12 oktober 2020 en zijn vertrek uit Albanië op 9 november 2020 (met uitzondering van een tweetal dagen) in zijn woning verbleef terwijl dit de plaats was waar hij al meermaals was aangesproken en aangevallen en zijn verklaring hiertoe niet kan overtuigen; (ii) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij voor de door hem

aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten nu (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij op geen enkel ogenblik klacht heeft ingediend tegen zijn belagers en zijn motivatie hiertoe, zijn nalaten ter zake, geenszins kan rechtvaardigen, (2) het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in januari 2019 in hoofde van verzoekers broer oordeelde dat hij tegen A. en zijn belagers niet kon rekenen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten is, in het licht van de voorliggende actuele informatie waaruit blijkt dat de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, onvoldoende om te besluiten dat verzoeker *anno* 2021 geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten en (iii) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

2.3.5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen na het vertrek van zijn broer Be. omwille van diens politiek activisme voor de Democratische Partij. Verzoeker verklaart in dit verband dat hij tot drie maal toe benaderd werd door personen die zijn broer eerder viseerden, waarbij het op 12 oktober 2020 niet enkel bij verbale bedreigingen bleef, maar eveneens tot een fysieke confrontatie kwam (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7 en 'vragenlijst' DVZ d.d. 14 januari 2021, vraag 3.5.).

De Raad merkt op dat, hoewel hij aangeeft dat A. zowel zijn broer als hemzelf bedreigd heeft en de enige persoon was die bij alle bedreigingen aanwezig was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7), verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf verklaart dat zijn kennis over deze persoon beknopt is: "(...) *Mijn broer kent zijn familienaam en banden, weet veel meer over hem, ik weet niet veel over hem.*" (*ibid.*, p. 7). Aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met A. en andere leden van de Albanese maffia ten gevolge van de problemen die zijn broer Be. met hen kende, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege over deze persoon tracht te informeren, *quod non*. Geconfronteerd met deze vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud, past verzoeker zijn verklaringen aan door te stellen dat zijn broer alle informatie die hij had, heeft doorgegeven (*ibid.*, p. 7), hetgeen niet kan overtuigen nu het een poging betreft om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Derhalve kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker zich niet verder heeft geïnformeerd over A. bij zijn broer, de door hem voorgehouden vrees voor vervolging nuanceert.

Ook de door verzoeker geschetste gang van zaken kan niet overtuigen. Verzoeker verklaart als volgt. Verzoekers broer werd in december 2017 met de dood bedreigd omwille van zijn politieke activiteiten in Albanië voor de Democratische Partij, waarop hij het land is ontvlucht en in België een beschermingsstatus verkreeg. Vervolgens zouden deze personen verzoeker eind januari 2018 hebben bedreigd, hem hebben gevraagd waar zijn broer was en waarom hij vertrokken was. In mei 2018 kwamen drie personen, waaronder opnieuw A., weer bij hem opdagen. Ze vertelden dat zij een boodschap hadden voor verzoekers broer, dat ze weten waar hij is en dat hij niet mag terugkeren naar Albanië. Ook stelden zij dat verzoeker Tirana zo spoedig mogelijk diende te verlaten en dat als hij geen problemen wilde, hij best naar zijn geboortestad zou gaan. Vervolgens zou verzoeker opnieuw opgewacht zijn geweest door A. en kompanen op 3 september 2020 waarop zij vroegen waarom hij nog in Tirana was. Vervolgens bedreigden ze verzoeker en zeiden ze dat ze hem zouden vermoorden als hij in Tirana bleef. Op 12 oktober 2020 volgende een nieuwe bedreiging, waarbij verzoeker het slachtoffer werd van geweld (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7).

Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na meer dan twee jaar opnieuw in het vizier zou zijn gekomen van zijn vermeende belagers. Verzoeker verklaart op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers zelf dat zij hem lastig vielen omwille van zijn broer Be. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Aangezien verzoekers broer, Be., Albanië reeds verliet na de bedreigingen in december 2017, sindsdien geen politieke activiteiten meer uitoefende (*ibid.*) en dus ook geen bedreiging meer vormde, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom de belagers na een pauze van meer dan twee jaar verzoeker plots opnieuw zouden bedreigen omwille van zijn broers eerdere politieke activiteiten. Dat de verkiezingen opnieuw op komst waren, kan niet volstaan nu verzoeker zelf aangeeft nooit politiek actief te zijn geweest en verzoekers broer zich reeds geruime tijd niet meer in Albanië bevond, noch op enigerlei wijze politiek actief was aldaar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en 7-8). Overigens kan erop worden gewezen dat het evenmin aannemelijk is dat de belagers zich tot twee maal toe zouden beperken tot het uiten van bedreigingen, zonder deze hard te maken. Verzoeker werd naar eigen zeggen immers reeds in mei 2018 opgedragen om Tirana te verlaten, hetgeen hij niet deed en verklaart zelf dat het om “*delinquenten*” gaat die erg gevaarlijk zijn en banden hebben met hoge functionarissen bij de SP (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Dat deze “*delinquenten*” verzoeker twee jaar later opnieuw een termijn zouden hebben gegeven om Tirana te verlaten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij inderdaad ook in 2019 reeds in België is geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9) en dus na de voorgehouden bedreigingen in 2018 naar België is gereisd. Gevraagd of hij toen heeft overwogen om Albanië te verlaten, verklaart verzoeker op het Commissariaat-generaal: “*Ik heb er niet aan gedacht, ik had zoiets van, het is maar verbaal, zolang het zo blijft, is het niet het einde van de wereld (...)*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), hetgeen opnieuw de door hem aangevoerde vrees voor vervolging relativeert.

2.3.5.2. Verder kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgemerkt dat ook verzoekers houding na de vermeende fysieke aanval op 12 oktober 2020 afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: “*(...) Zo is het opmerkelijk dat u, nadat u werd aangevallen en volgens uw verklaringen nog lange tijd enorme buikpijn had en rode plekken (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5, CGVS, p. 8), niet naar de dokter of het ziekenhuis ging, en dit terwijl u lijdt aan chronische leukemie, wat u omschrijft als een heel ernstige aandoening (CGVS, p. 6, p. 8). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, antwoordde u dat u niet wilde dat uw familie op de hoogte kwam van wat er was gebeurd, en minimaliseerde u uw verwondingen (CGVS, p. 8). Toen u er even later nogmaals op werd gewezen dat het vreemd was dat u niet naar de dokter ging, verklaarde u plots dat u wel met uw arts belde om hem op de hoogte te brengen (CGVS, p. 10).*”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij in schok was na de aanval, dat er bovendien verschillende van zijn medische afspraken reeds waren afgezegd door Covid-19 en dat de gezondheidszorg in Albanië te wensen overlaat waardoor hij niet de zekerheid had dat hij zou worden geholpen. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, alsook zich bedient van hypothetische *post factum* verklaringen en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. Er dient bovendien te worden benadrukt dat de loutere hypothetische beweringen als zou hij mogelijk niet terecht

hebben gekund bij een arts, niet kan verklaren waarom hij geheel heeft nagelaten om een poging te ondernemen om zijn verwondingen te laten nakijken door een arts. Wat betreft de argumentatie dat verzoeker wel degelijk heeft aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij naar zijn behandelende arts heeft gebeld die hem heeft gezegd te rusten omdat het niet ernstig leek, moet worden opgemerkt dat verzoeker dit geenszins spontaan aangeeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud wanneer hem gevraagd wordt of hij medische zorgen heeft gezocht na de aanval (*ibid.*). Slechts wanneer hij op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het gegeven dat het bevreemdend is dat hij, gelet op zijn medische toestand, na de aanval niet naar de dokter is gegaan, voert hij aan dat hij telefonisch contact heeft gehad met zijn behandelende arts (*ibid.*, p. 10). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen in dit verband aldus wel degelijk lijkt te hebben aangepast om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de *protection officer*, moet worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die aan chronische leukemie lijdt, niet tot bij een arts zou zijn gegaan om zich ervan te vergewissen dat zijn verwondingen niet ernstig waren.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker de ernst van de geweldplegingen doorheen zijn verklaringen aanpast. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog spreekt van ernstige slagen waardoor hij lange tijd enorme buikpijn en rode plekken had (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ d.d. 14 januari 2021, vraag 3.5.), verklaart hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen initieel dat hij "*hier en daar lichte verwondingen*" had (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Pas geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, merkt verzoeker op dat hij uiteraard wel pijn had die lang heeft geduurd en dat hij inderdaad rode plekken had (*ibid.*, p. 8). Dat verzoeker zijn verwondingen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst nog classificeert als licht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.5.3. Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden: "*Daarenboven komt het erg bevreemdend over dat u, tussen de aanval op 12 oktober 2020 en uw vertrek uit Albanië op 9 november 2020, met uitzondering van een tweetal dagen verder in uw woning verbleef, terwijl dat juist de plaats was waar u al meermaals was aangesproken en was aangevallen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, beweerde u geen andere opties te hebben: naar Tropojë kon u niet gaan omdat u niet wilde dat uw ouders op de hoogte kwamen van uw situatie, en u moest regelmatig in Tirana zijn om medische redenen. Erop gewezen dat u in Tirana bij een vriend of in een hotel had kunnen verblijven, antwoordde u dat u in shock verkeerde. U probeerde zich steeds door vrienden of vriendinnen te laten vergezellen. U dacht bovendien niet dat uw belagers meteen zouden terugkeren, aangezien de burens hen hadden gezien (CGVS, p. 10). Deze verklaringen kunnen niet volstaan. Het gaat immers, volgens uw eigen verklaringen, om delinquenten die banden hebben met de minister van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 6). Het is weinig waarschijnlijk dat deze zich zouden laten afschrikken door uw burens of vrienden.*"

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat er *in casu* geen sprake is van een neutrale vraagstelling, dat hij gedwongen werd op een erg subjectieve aanname van hoe personen "zouden moeten reageren" en er in ieder geval een indruk van partijdigheid bestaat in hoofde van de *protection officer*, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Het loutere feit dat de *protection officer* verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben gewezen op bevreemdend gedrag, is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het is immers de taak van de *protection officer* om de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste vluchtrelaas na te gaan. Bovendien kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud reeds in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor eventuele ongeloofwaardigheden, zodat niet valt in te zien hoe dit hem op enigerlei wijze zou hebben geschaad. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker, noch zijn raadsman doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking maakten met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er geen neutrale vraagstelling zou zijn gehanteerd. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.4. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat de feiten plaatsvonden in oktober 2020, een ogenblik waarop coronamaatregelen de bewegingsvrijheid van personen ernstig intoomden. Verzoeker oppert dat het geen optie was om naar vrienden te gaan en daar langere tijd te verblijven en hij ook om diezelfde redenen niet naar zijn ouders kon gaan die risicopatiënten zijn voor Covid-19, nog daargelaten dat hij hen niet wilde verontrusten. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing *in abstracto* neemt zonder rekening te houden met de context van de coronapandemie. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker doorheen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van de coronapandemie en -maatregelen als reden waarom hij niet bij vrienden of familie kon verblijven in Tirana, zodat hij zich te dezen bijgevolg opnieuw bedient van *postfactum* beweringen teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband voorts nog op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, gelet op de door hem geschetste context van bedreigingen vanwege delinquenten die hem herhaaldelijk vroegen terug te keren naar zijn geboortedorp, op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat hij er zelfs niet aan gedacht heeft om te overwegen terug te keren naar zijn geboortedorp na de bedreigingen in 2020 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

2.3.5.5. Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee hij niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Tot slot doet verzoekers gebrekkige kennis over het gegeven of zijn buurvrouw na het incident in oktober 2020 al dan niet daadwerkelijk contact opnam met de politie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen teneinde de door hem geschetste vrees in te schatten.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij persoonlijk problemen heeft gekend na het vertrek van zijn broer Be. omwille van diens politieke activiteiten.

2.3.5.6. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de voorgehouden problemen – *quod non* –, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: *“Hoe dan ook heeft u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op geen enkel moment klacht heeft ingediend tegen uw belagers (CGVS, p. 8). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u geen vertrouwen heeft in de politie en dat u bang bent voor uw belagers omdat ze samen werken met de minister van binnenlandse zaken en u bedreigen (CGVS, p. 8-9), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat uw belagers samenwerken met de minister van binnenlandse zaken volstaat, gelet op de hieronder opgenomen vaststellingen waaruit blijkt dat de strijd wordt aangeboden tegen corruptie waarbij ook hooggeplaatste functionarissen worden vervolgd, evenmin als een verschoning. Uw verklaring dat ook uw zus of uw ouders zouden kunnen worden getroffen raakt bovendien kant noch wal. Zij hebben immers tot op heden geen problemen gekend (CGVS, p. 9), even later tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u dat zij een doelwit zouden vormen (CGVS, p. 11). Dat de Conseil du Contentieux des Etrangers in januari 2019 oordeelde dat uw broer Be.(...) tegen A.(...) en zijn belagers*

niet kon rekenen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten is in het licht van onderstaande actuele informatie onvoldoende om te besluiten dat u anno 2021 geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij geen vertrouwen had en kon hebben in de politie en de autoriteiten aangezien het ging om belagers die gelinkt waren aan hoge functionarissen binnen de Socialistische Partij. Hij onderlijnt in dit verband dat corruptie nog steeds een probleem is in Albanië en citeert hiertoe uit het rapport *"2020 Country Reports on Human Rights Practices: Albania"* van US Department of State, de COI Focus van 15 juni 2020 en het rapport *"Deconstructing State Capture in Albania"* van Transparency International van 30 maart 2021 (verzoekschrift, stuk 3). Verzoeker benadrukt voorts dat de effectiviteit van de nieuwe maatregelen die genomen werden en waarnaar wordt verwezen door de commissaris-generaal in de praktijk onvoldoende blijken, zoals blijkt uit het artikel *"Albania. Delayed justice, diluting hopes"* van European Western Balkans, aldus verzoeker.

Verzoeker slaagt er met dit betoog echter niet in om voormelde motieven te ontkrachten. De informatie die hij in dit kader citeert ligt immers volledig in dezelfde lijn als deze waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormelde analyse heeft gestoeld. Dat corruptie in Albanië nog een probleem vormt en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering is gesteund uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat kan worden aangenomen dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel en
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.5.7. In zoverre verzoeker voorts nog citeert uit 's Raads arrest nr. 213 276 van 21 januari 2019 (verzoekschrift, stuk 2) in hoofde van zijn broer Be. en oppert dat de conclusies in deze zaak even goed van toepassing zijn op zijn situatie, merkt de Raad het volgende op. Hoewel in overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) wordt beklemtoond dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden volgt uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekova t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. *In casu* dient evenwel te

worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden persoonlijke problemen (*supra*) en hoe dan ook moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij, gelet op de actuele en voorliggende landeninformatie, bij mogelijke toekomstige problemen bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Uit de voormelde informatie blijkt immers dat er sinds begin 2019 nog verdere stappen zijn ondernomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, alsook de strijd met corruptie aan te gaan.

2.3.5.8. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit zijn blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende de kennelijke ongegrondheid van het verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden

dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET